

A hadnagy megparancsolta Lalinak, hogy ne mozduljon a páncéltörő mellől, míg ő vissza nem érkezik az erősítéssel. A fiú elviselhetetlenül fáradt volt; mintha gépfegyver kattogna a fejében. Az oszágutat belötte már, de azért figyelnie kellett szakadatlanul, mert bármikor feltűnhettek a tankok. Néha egy-egy órára átadta helyét valamelyik esdeklő ipari tanulóknak, de nem alhatott nyugodtan. Félt attól, hogy méltatlannak bizonyul a hadnagy bizalmára.

Vékony derekú, nagy mellű fiatalasszony hordta neki lábasban az ételt. Míg Lali evett, melléült a fatöncre, és jópofa, szoknyavadász férjéről mesélt neki, akit két évvel ezelőtt munkahelyén agyonütött az áram. A fiú nem vette fel a kesztyűt, noha képzeletét izgatta a nő. Csak-hogy a szolgálat: szolgálat.

A harmadik estén a nővel és a vascorával egy időben végre megérkezett a hadnagy. Lali feszes vigyázzban jelentett neki – ő elismerően valón veregette és ránevetett. Szerette a fiút, aki egyedül maradt meg mellette a szakaszból. Hatan elestek, hárman megsebesültek az első két napon. A többiek szétzúllottak – de hát mit lehet várni kéthónapos katonáktól? A hadnagy jobb karja fel volt kötve, a bicepszét lötték keresztül, aztán a falhoz állították, de a várt sortűz helyett csak egy ütést kapott puskatussal a vállára, majd két napig csücsült egy laktanyában, ahol barátságatlanul bántak vele. Jó híreket hozott.

– Fegyverszünet van, de azért reggel a Határ útról kijön ide tizenkét srác géppisztollyal. Önálló egység leszünk. Addig is aludd ki magadat,

rád fér. Én majd öröködöm, eleget pihenem, a franc essen beléjük.

– Hol aludjak?
– A fiatalasszonynál nincs hely?
– Hogy gondol ilyet? – kérdezte a nő. – Mit szólna az anyósom?
– Fektesse ömellé, és akkor nem lesz kifogása – nevetett a hadnagy.
– Meg aztán ott a kisfiam is.
– Ne akadékoskodjon, Marika – szólalt meg Lali. – Mindjárt elered az eső, és én nagyon fáradt vagyok. – És máris megfogta a nő kezét.

Mire a közeli, ütött-kopott vityillóhoz értek, már esett is, apró szemek-

ben, korbácsosan. A szoba-konyhás tákolmányt körülfogta a városzéli csönd és sötétség. Az anyós – apró, kerek öregasszony – barátságosan fogadta a fiút. „Idevonozta a főztöm!” – kurjantotta meghökkenően mély hangján, majd leültette a konyhában az X-lábú asztalkához, és máris hozta a húslevest. A tűzhelynél állva nézte, hogyan fal a fiú, és közben áradt belőle a szó. Elmondott egy zaftos viccet is, majd harsány hahotára fakadt. Ezernyi ránc szeszélyes hadmozdulatokat végzett az arcán. Amikor Lali elbágyadva letette a kanalat, sírva fakadt: „Ha Sanyi ezt megérhette volna!”

Hanem a lefekvés csakugyan gondot okozott. Egyetlen kihúzható ágy volt a házban. Az öregasszony úgy határozott, hogy a kályha felőli oldalra fekdjön le Marika, aztán majd ő következik, aztán a hároméves Sanyika, aki egész idő alatt a katona bácsi derékszijába tűzködött kézigránatok után kapkodott. Lalinak az ágy másik szélét utalta ki. Elfújta a petróleumlámpát, és alsóruhára vetkőzve becsusszantak a helyükre.

Az öregasszony két perc múlva horkolt, a kisfiú szuszogott. Lali azonban csak forgolódott, lerúgta, majd újból magára rántotta a takarót.

– Miért nem alszik? – suttozta Marika.

– Hármat találgathat. Hát maga?
– Melegem van.

Lali kinyúlt a fejek fölött, és megfogta a fiatalasszony csuklóját. Ez megrázkódott. Újabb csönd, csak az eső szemetelése hallatszott.

A fiú felkelt, a vaskályhához balla-

gott és leült a rozoga karosszékebe. Innen csak Marika bokáját érthette volna el. Némán, mozdulatlanul kuporgott az áradó melegben, a vaskályhát átszínező bíbor foltokra meredt, nem is nézett az ágy felé. Egyszer csak a nő átfogta a nyakát; a szék karfáján ült valami ingfelében és mezítláb. Vad csókolódzás kezdődött, a látó kezek felfedező útja, vacogás.

– Nem – mondta Marika. – Amikor ilyen örült vagyok, nem bírok csöndben maradni.

– Muszáj – mondta Lali. – Amióta bevonultam, senkim se volt, és előtte se kívántam senkit ennyire.

– Vidd innen a kezed. Egyszer csináltam, tavaly, a ház mögött, akkor is rajtakapott. Vén sárkány. Még annál a kurvahajcsár fiánál is féltékenyebb.

– Jól van, na, akkor fekdj vissza, minek mászol a nyakamra?

– Bár törne ki egy csata a közelben! Ez a vén szipirtó az első lövés-re a pincébe szaladna Sanyikával.

Lali felpattant, csizmát húzott, felkapta géppisztolyát, kézigránátjait, és gatyában kirohant a viskóból. Az ablak alatt állati, tagolatlan üvöltés harsant, majd gránát robbant, jopt-vojemáty, rövidsorozat, jajdulás, az anyád, újabb kézigránát. Döbbször csönd, hosszú sorozat. A csata mintegy három percig tombolt borzalmas heveséggel.

A rekedten betámolygó Lali már csak Marikát találta a szobában. Ez volt a negyedik álmatlan éjszakája. Időnként kikecmergett az ágyból, hogy kilövdözzen az ablakon, vagy kihajítson egy-egy kézigránátot a nyirkos feketeségbe.